

ת"פ 58445/06/17 - מדינת ישראל נגד ג'ירמה מולה

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 58445-06-17 מדינת ישראל נ' מולה

בפני
בעניין: כבוד השופטת אושרית הובר היימן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ג'ירמה מולה

הנאשמים

גזר דין

האישום וההרשעה

1. ביום 27.01.2019 הורשע הנאשם, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

2. בבסיס ההרשעה - דברי איום שהפנה הנאשם כלפי הפקחים העירוניים ספיר צבי ומאור שמואל וכנגד השוטר אליעזר מקוננט.

3. לפי כתב האישום שבו הורשע הנאשם, ביום 29.5.17 בשעה 3:30 או בסמוך לכך, בגן הסנהדרין השוכן ברח' גיבורי החיל בעיר יבנה, שהה הנאשם ביחד עם טמסגן קאסו (להלן: "**טמסגן**") ואחרים.

בנסיבות אלו ולאחר שהתקבל אירוע על הקמת רעש, הגיעו למקום הפקחים ספיר צבי, מאור שמואל, דודי חיים והשוטר אליעזר מקוננט. בעת שרשם הפקח דודי חיים דו"ח על הקמת רעש לטמסגן, אמר הנאשם לספיר, מאור ואליעזר "**אני רואה כל אחד מכם בחוף הים, בלי מדים ואתם תפגעו**" וכן "**אני מאחל לכם שתפגעו כמו בפיגוע**". בשלב זה, הודיע אליעזר לנאשם כי הוא מעוכב. בתגובה אמר הנאשם "**אם אני כבר מקבל דו"ח אתם תתפוצץ**".

מיד ובסמוך לכך, ניגש הנאשם אל ספיר ובעודו נצמד אליה אמר לה "**אני מכיר אותך, אני אפגע בך במהלך עבודתך**".

בהמשך, בתחנת המשטרה, אמר הנאשם לאליעזר "**אל תדאג אנחנו ניפגש אני אדאג שיהיה לך טוב**".

חוות דעת הממונה על עבודות שירות ותסקירי שירות המבחן:

4. לאחר מתן הכרעת הדין, במסגרת הדין אשר נקבע לשמיעת טיעונים לעונש, עתרה ב"כ הנאשם, כי בית המשפט יורה על מתן תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם, חרף העובדה שהורשע לאחר ניהול הוכחות, זאת בשל נסיבותיו האישיות והעובדה שעומד כנגדו עונש מאסר על תנאי בר הפעלה בן 5 חודשים. בהחלטת מיום 04.03.19, על אף התנגדות המאשימה, הוריתי על מתן תסקיר שירות המבחן וצורך כך נדחה מועד שמיעת הטענות לעונש.

5. בתסקיר אשר הוגש ביום 03.07.19, נכתב כי נעשו מספר נסיונות ע"י גורמי המבחן לזמן את הנאשם לפגישה, אשר לא צלחו. בשיחת טלפון שקיימה עימו ביום 14.05.19 מסר הנאשם כי הוא יושב שבעה על אחיו שנפטר ולכן אינו יכול להגיע לפגישה. לאחר האמור, הנאשם לא יצר ביוזמתו קשר עם קצינת המבחן ולפגישה שתואמה עבורו ליום 30.05.19, לא התייצב ולא יצר כל קשר.

6. בדיון שהתקיים ביום 10.07.19, טענה ב"כ הנאשם כי היעדרותו של הנאשם מהפגישה וחוסר יצירת הקשר עימו נבעה ממצוקותיו ובפרט מהטרדיה שאירעה במשפחתו עם מותו של אחיו, ועתרה כי בית המשפט יתן לנאשם הזדמנות נוספות להתייצב לפני קצינת המבחן. ב"כ המאשימה התנגדה לבקשה. לאחר שהצהיר הנאשם לפרוטוקול, כי הוא מעוניין להתייצב בשירות המבחן וכי ברצונו לקבל כלים והכוונה טיפולית, נעתרתי לבקשת הסניגורית והוריתי על דחייה שניה של מועד הטענות לעונש לשם מתן תסקיר שירות המבחן בעניינו.

7. ביום **31.01.19** ניתן תסקיר ראשון בעניינו של הנאשם. בפתח התסקיר נכתב, כי הנאשם התקשה לשתף פעולה באופן מלא, הגיע לפגישת אבחון אחת ולפגישות נוספות להן זומן לא התייצב מסיבות שונות. **ביחס לרקע האיש** של הנאשם, נכתב כי הוא בן 28, יליד אתיופיה אשר עלה ארצה עם אמו בהיותו בן חודש ימים. הנאשם השתלב במסגרות חינוך והשלים 12 שנות לימוד ללא תעודת בגרות, ללא בעיות התנהגות ומשמעת. הנאשם החל שירות צבאי סדיר, אך שוחרר בשחרור מוקדם, על רקע מצבה הסוציו-אקונומי המורכב של משפחתו. לאורך שנים עבד בעבודות שונות, תאר רצף תעסוקתי אך התקשה להתמיד באותה עבודה מעבר למספר חודשים. הנאשם מסר, כי הוא מתמודד עם תשלום חובות שלו ושל אחיו. בעת מתן התסקיר, לא עבד תקופה של כ- 7 חודשים, לדבריו בשל הצורך לסייע לאימו בשל מצבה הרפואי. אביו של הנאשם מתגורר באתיופיה ואינו בקשר עימו. אימו התחתנה פעמיים נוספות ולו אחים למחצה. **ביחס לעברו הפלילי**, צוין כי לנאשם 4 הרשעות קומות, ממהלך השנים 2008 - 2014 בגין ביצוע עבירות שונות בתחום התעבורה, שבל"ר, רכוש, אלימות והפרעות לשוטר. בגין עבירות אלו נדון לעונשים שונים, לרבות שני מאסרים בפועל, האחרון משנת 2010.

בתסקיר צוין, כי בפגישה הבודדת אליה התייצב הנאשם, התקשה לשתף פעולה ולפיכך נמנע משירות המבחן להעמיק עימו באשר להתייחסותו ולהתנהגותו באירוע נשוא התיק דנן. התרשמות שירות המבחן היא, כי הנאשם עסוק במורכבויותיו המשפחתיות ומתקשה לקדם עצמו במישורי חיו השונים. שירות המבחן התרשם עוד, כי מצעירותו ולאורך שנים נטל על עצמו הנאשם תפקידים הוריים בביתו, כשניכר כי אימו התקשתה להוות עבורו דמות מכוונית ולהציב גבולות להתנהגותו כנער וכבוגר. **כגורמים מעלי סיכון**, התחשב שירות המבחן בביצוע העבירה

נשוא הדיון, כמו גם בעברו הפלילי, בהעדר יציבותו לאורך שנים במישור הלימודי והתעסוקתי וקשייו התפקודיים והעובדה שלאורך השנים נטל על עצמו תפקידים אשר אינם תואמים את בשלותו ומסוגלותו. בנוסף, נשקלו קשייו לשתף פעולה עם גורמי המבחן במהלך האבחון. **כגורמים מעלי סיכוי לשיקום**, נשקלה האחריות שמבטא הנאשם כלפי בני משפחתו ומצבם והעובדה שמאז המקרה, לא נפתחו כנגד הנאשם תיקים נוספים.

במסגרת המלצת שירות המבחן, נכתב כי בשל קשייו של הנאשם לשתף פעולה, אין באפשרות שירות המבחן להעריך באופן מלא את מצבו הנוכחי ולבחון צרכיו בהתאם. יחד עם זאת, נוכח התמודדותו עם קשיים במסגרת המשפחתית, גילו הצעיר, לצד המוטיבציה הראשונית לשינוי אשר ביטא בפני גורמי המבחן לשקם את חייו במישורים שונים, המליץ שירות המבחן על דחיית הדיון בעניינו לתקופה בת 3 חודשים, לצורך בחינת מסוגלותו לשיתוף פעולה ושילובו בתוכנית טיפולית ובכפוף להתחייבותו במסגרת הדיון לשתף פעולה ולהגיע לפגישות.

8. בהמשך, בדיון שהתקיים ביום 10.11.19, עתרה ב"כ הנאשם, כי בית המשפט יקבל את המלצת שירות המבחן וידחה את מועד הטיעונים לעונש, פעם נוספת, על מנת לאפשר לנאשם להשתלב בהליך טיפולי. ב"כ המאשימה התנגדה לבקשה. הנאשם טען לפרוטוקול, כי הגיע לפגישה אחת ואילו לאחרת לא יכול היה להגיע בשל נסיבות אישיות, וכי הוא בטוח שקצינת המבחן יכולה לעזור לו. הנאשם הבהיר, כי הוא מבין שהוא חייב להתגייס להליך הטיפולי כדי שיצליח. בהחלטתי מאותו היום, נעתרתי שוב לבקשה למתן הזדמנות נוספת לנאשם, בשים לב למוטיבציה הראשונית לשינוי שביטא הנאשם ולאור המלצת שירות המבחן, והוריתי על דחיית מועד הטיעונים לעונש ועל מתן תסקיר נוסף בעניינו של הנאשם.

9. בהתאם להחלטתי, ניתן **ביום 12.02.20** תסקיר נוסף בעניינו של הנאשם. בפתח התסקיר צוין, כי בתקופת הדחייה לא נפתחו כנגד הנאשם תיקים נוספים. בהמשך צוין, כי קיומה פגישה עם הנאשם. בפגישה צוין הנאשם, כי הוא עובד בתחום ההובלות, באופן שאינו מוסדר, וממשיך לסייע בפרנסת הבית. ביחס לעבירה נשוא כתב האישום, נכתב כי התרשמות שירות המבחן היא שהנאשם לוקח אחריות חלקית על ביצוע העבירה, ותיאר כי נוסח תחושה של חוסר נראות וחוסר התחשבות של השוטר התקשה לווסת כעסיו והגיב בתוקפנות, באימפולסיביות ומתוך סער רגשות. יחד עם זאת, הנאשם שלל כי איים על השוטרים. הנאשם ביטא אכזבה מעצמו, חרטה על התנהגותו התוקפנית, נוכח הבנתו כי התנהגות זו פוגעת בו. הנאשם הסביר, כי מזה מספר שנים הוא משקיע מאמצים להתנהל באופן תקין והימנע ממצבי סיכון. הנאשם שלל שימוש בסמים, הסכים לנטילת דגימת שתן, אך לא התייצב לבדיקה אף שהמועד תואם עימו מראש.

עפ"י התסקיר, בראשית תקופת הדחייה, התקבל הרושם שהנאשם נכון לשתף פעולה ולערוך הליך של התבוננות עצמי ביקורתית ואף ביטא מוטיבציה מילולית, בנוסף כי הינו זקוק לסיוע בשאר מישורי חייו, ונשקלה האפשרות להפנותו לטיפול של עו"ס באזור מגוריו. יחד עם זאת, בהמשך תקופת הדחייה, הנאשם התקשה לשתף פעולה עם דרישות שירות המבחן, נעשו נסיונות ליצור עימו קשר, אשר לא צלחו, והנאשם עצמו לא יזם קשר עם השירות.

נכתב בתסקיר, כי במצב המתואר, נוכח קשייו המשמעותיים של הנאשם לשתף פעולה עם דרישות

שירות המבחן, העדר אינדקציה באשר לשימוש בסמים, כשניכר הפער בין המוטיבציה שהביע הנאשם בעל פה להשתלב בהליך שיקומי, לבין התנהלותו בפועל, וכאשר הקשר עם שירות המבחן אינו מהווה גורם מדרבן דיו עבור

הנאשם, אין בידי שירות המבחן לבוא בהמלצה שיקומית-טיפולית בעניינו ואף לא בהמלצה לעניין הארכת המע"ת התלוי ועומד כנגדו. לאור האמור, המליץ שירות המבחן על הטלת ענישה מוחשית, לצד עונש מותנה, אשר יהווה עבורו גבול ברור ומרתיע להישנות ביצוע עבירות נוספות בעתיד. בנוסף, לאור מצבו הכלכלי המורכב, המליץ שירות המבחן על הטלת התחייבות כספית ולא על הטלת פיצוי כספי למתלוננים. שירות המבחן המליץ עוד, כי בשיקולי הענישה ילקחו בחשבון גילו הצעיר, העובדה שמאז ביצע את העבירה נשוא הדיון לא נפתחו כנגדו תיקים נוספים, כמו גם העובדה שהינו מסייע בפרנסת הבית.

10. בדיון שהתקיים ביום 19.02.20, הוריתי על מתן חוות דעת הממונה על עבודות שירות בעניינו של הנאשם, לבקשת ב"כ הנאשם וחרף התנגדות ב"כ המאשימה.

11. **ביום 11.03.20** הוגשה הודעת הממונה על עבודות שירות, לפיה הנאשם לא התייצב לראיון התאמה לעבודות שירות. בהמשך, נדחה הדיון אשר היה קבוע ליום 05.04.20, בעטיין של תקנות שעת חירום, מה שאפשר זימונו הנוסף של הנאשם לפני הממונה על עבודות שירות. **ביום 10.6.20**, ניתנה חוות דעת הממונה על עבודות שירות. עפ"י חוות הדעת, הנאשם הביע רצון לבצע עבודות שירות ונמצא כשיר לכך, רפואית וכן מבחינת משטרת ישראל. עוד צוין בחוות הדעת, כי בעבר ריצה הנאשם שני מאסרים בעבודות שירות - בשנת 2014, ריצה 45 ימי עבודות שירות, לא התייצב באופן סדיר לעבודה ותפקודו היה לקוי; בשנת 2010 נשפט לשישה חודשי עבודות שירות, תפקודו היה לקוי, הוא נעדר מספר רב של ימים ולאור זאת בוצעה הפסקה מנהלית והוא סיים לרצות את עונשו מאחורי סורג ובריח. לפיכך, לאור קשייו הכלכליים והמשפחתיים, הערכת הממונה על עבודות שירות היא כי הנאשם יתקשה לרצות עונש מאסר בעבודות שירות.

טיעוני הצדדים לעונש

12. **ב"כ המאשימה**, טענה כי הנאשם פגע בערכים חברתיים של שמירה על שלמות גופם של השוטר והפקחים, זכותם שלא יופנה כלפיהם מלל מאיים בעת מילוי תפקידם והגנה על כבודם של משרתי הציבור. בטיעוניה, עמדה על חומרת העבירה בה הורשע הנאשם ועברו הפלילי העשיר הרלוונטי. נטען, כי הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים במקרה דנא הייתה ברף גבוה וזאת בשל חומרת האיומים שהשמיע הנאשם, תוך שהוא צועק ומשתולל. האיומים כללו גם איום בהתנהגות ולא פסקו במקום האירוע, אלא המשיכו בתחנת המשטרה, כל זאת כאשר באותה עת עומד לחובת הנאשם מאסר מותנה בר הפעלה, אשר לא מנע ממנו מלהשמיע את האיומים.

13. לעניין מתחם הענישה, הפנתה ב"כ המאשימה לפסקי דין כמפורט בפרוטוקול הדיון, וטענה למתחם הנע בין בן 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל.

14. התובעת ציינה את נסיבותיו האישיות של הנאשם, גילו, הרשעותיו הקודמות, המע"ת התלוי ועומד כנגדו, אשר לא היה די בו בכדי להרתיע את הנאשם מלבצע את העבירה.

15. התובעת הפנתה לתסקיר שירות המבחן, ממנו נלמד שהנאשם אינו לוקח אחריות למעשיו וממשיך להכחיש שאיים על שוטרים. אף שנוצר הרושם הראשוני, כי הנאשם נכון לשתף פעולה עם שירות המבחן, ולהתחיל הליך של התבוננות עצמית על התנהלותו, בפועל התקשה לשתף פעולה, לא יצר קשר מיוזמתו עם שירות המבחן ולא ניתן היה ליצור עימו קשר. לפיכך, שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו ולא המליץ על הארכת המאסר על תנאי. ב"כ המאשימה ציינה את העובדה שגם לפני הממונה על עבודות שירות נמנע הנאשם מלהתייצב תחילה, וכן ציינה את העובדה שעפ"י חוות הדעת שניתנה בסופו של דבר, עולה הסטוריה לפיה הנאשם התקשה בעבר להתמיד עם ביצוע העבודות ואף הופסק ביצוען באחד המקרים תוך שליחתו לסיום ריצוי עונשו במאסר בפועל.

16. ב"כ המאשימה התייחסה לנסיבותיו הכלכליות של הנאשם, אך טענה שאין בהן בכדי להביא להקלה בעונשו. נטען כי הנאשם לא עבר הליך שיקומי או טיפול המצדיק סטייה משמעותית ממתחם הענישה ואף שירות המבחן אינו בא בהמלצה להארכת המאסר המותנה.

17. התובעת ציינה כי הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות, לא חסך בזמנו של בית המשפט ולמעשה לא לקח אחריות על מעשיו גם לאחר הכרעת הדין בעניינו.

18. התובעת הגישה גיליון הרשעות קודמות (במ/1), גזר הדין בת"פ 15639-06-16 במסגרתו נגזר על הנאשם עונש מאסר מותנה (במ/2) והגישה פסיקה רלוונטית.

19. נטען כי המאשימה סבורה שהנאשם עומד במחצית מתחם העונש ההולם. כמו כן, המאשימה סבורה כי יש להטיל עונש מאסר על תנאי בצורה מצטברת לעונש שיינתן בתיק זה שכן לא נמצאו טעמים מיוחדים שבגינם ניתן להאריך את התנאי או להורות כי ירוצה באופן חופף. סופו של דבר התבקש בית המשפט לגזור על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל, להפעיל התנאי במצטבר כך שסה"כ ירצה הנאשם 15 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי בעבירות אלימות במדרג עוון ופשע, וקנס.

20. **ב"כ הנאשם**, ביקש בטיעוניו לשים דגש על פרק הזמן שחלף מאז ביצוע העבירה בשנת 2017, אף שהובהר כי אין בכוונתו לטעון לכך שיש לזקוף את חלוף הזמן לחובת המאשימה, נטען כי שיקול משמעותי שעל בית המשפט לשקול הוא כי במהלך התקופה לא נפתחו כנגד הנאשם תיקים נוספים, ולזקוף זאת לזכותו. כן, נטען כי כיום התביעה מבקשת להפעיל מאסר על תנאי כנגד הנאשם, שהוטל בשנת 2014, בגין עבירה משנת 2013. בנסיבות אלו, נטען כי הפעלת התנאי אינה סבירה, מידתית או הגיונית. כן, נטען כי אף שבעברו של הנאשם 4 הרשעות קודמות, לא ניתן לטעון לעבר פלילי מכביד, ולפיכך הפסיקה שהגישה המאשימה אינה רלוונטית בעניינו של הנאשם.

21. הסניגור טען למתחם ענישה הנע, בין הטלת צו של"צ לבין מאסר קצר שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות, והגיש פסיקה בעניין.

22. עוד טען ב"כ הנאשם, כי יש לשקול את נסיבותיו האישיות של הנאשם, את גילו, את נסיבות חייו המורכבות ואת העובדה שמגיל צעיר נטל על עצמו את תפקיד המפרנס בבית.

23. עוד נטען, כי בניגוד לטענת המאשימה, כי הנאשם אינו נוטל אחריות על מעשיו, הרי נכתב בתסקיר שירות המבחן כי הנאשם הביע חרטה, לקח אחריות - גם אם חלקית - ומסביר שפעל מתוך סערת רגשות. בפני שירות המבחן, ביטא הנאשם אכזבה מעצמו וחרטה על התנהלותו האימפולסיבית ומבין שכל אלו פוגעים בו עצמו.

24. לפיכך, והואיל וכל חודש מאסר שיוטל על הנאשם יפגע בו ובמשפחתו, גם אם יוטל בדרך של עבודות שירות, טען ב"כ הנאשם, יש להאריך את המאסר המותנה שהוטל עליו, לצד הטלת צו של"צ.

25. **הנאשם**, בדברו האחרון, אמר כי הוא מתחרט ומצטער על תגובתו לאירוע המפורט בכתב האישום. כן, טען כי הוא המפרנס היחיד במשפחתו, כי אימו מקבלת קצבת ביטוח לאומי, אחיו הקטן הינו חייל ומקבל משכורת צבאית, ואחיו הנוסף "בין עבודות". אחיו הגדול של הנאשם, נפטר, ולכן לדבריו בשל הצורך שלו להמשיך לעבוד, ביקש שיוטל עליו צו של"צ.

דין והכרעה

26. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. תחילה, אקבע את מתחמי הענישה ההולמים למעשי העבירות שביצע הנאשם. לאחר מכן, אקבע את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבותיו, בצורך בהרתעתו ואחרים כמותו, ובכלל זה אבחן האם ראוי כי העונש יחרוג ממתחמי הענישה (ע"פ 2918/13 **דבס נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 18.7.2013); ע"פ 1903/13 **עיאשה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 14.7.2013); ע"פ 1323/13 **חסן נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.6.2013)).

מתחם הענישה ההולם

27. מתחם העונש ההולם נקבע בהתאם לעקרון ההלימה כפי שהוגדר בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, ולצורך כך על בית המשפט להתחשב בשלושת אלה: בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בהם; בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ומידת אשמו של הנאשם; במדיניות הענישה הנהוגה (ע"פ 8641/12 **סעד נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.8.2013)). אעמוד להלן על מרכיביו השונים של מתחם העונש ההולם:

28. **הערכים החברתיים שנפגעו** בביצוע עבירת איומים, לצדה קבע המחוקק עונש מרבי של שלוש שנות מאסר, הינם שלום הציבור, שלווה נפשו, ביטחונו, חירות פעולתו וחופש בחירתו של כל פרט.

29. **מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים** במקרה דנא הנה משמעותית. הנאשם השמיע איומים חמורים כלפי פקחים, בעת שאלו ביקשו לבצע את עבודתם ולהשיב סדר ציבורי על כנו, ובהמשך כנגד שוטר בתוך תחנת המשטרה. יש לשוות חומרה יתרה לעבירות המבוצעות נגד בעלי תפקיד ציבורי, כגון כוחות הביטחון, פקחים ושוטרים הפועלים לעתים מזומנות תוך חירוף נפש לשמירה על השקט והביטחון לאזרחי המדינה (ראו למשל: רע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 96; ע"פ 103/88 **ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373).

על חומרת העבירות ניתן ללמוד מדברי בית המשפט העליון (כב' הש' ג'ובראן) ברע"פ 1922/11 **רחמימוב נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 17.3.2011):

"הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד מבעלי אגרוף, מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו... בתקופה המתאפיינת בגלי אלימות פיזית ומילולית כלפי עובדי ציבור, שומה להגן על השירות הציבורי ועל עובדי הציבור מפני פגיעה בלתי ראויה בכבודם ובמעמדם... על כן בתי המשפט מחויבים להכביד את ידם ולתת עונשים מרתיעים".

אמנם מטיבה, עבירת האיומים אינה פוגעת פיזית בקורבנה, אך היא טומנת בחובה אלמנט מחמיר של אימה והשפלה, אשר דורש ענישה מרתיעה.

ראו בעניין זה ע"פ 103/88 **ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373, לאמור:

"...אינטרס החברה הוא להגן על שלווה נפשו של הפרט... מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט... בידוע הוא, שבמקרים רבים מושמעים איומים Per se כמסר מוסווה להתנהגות המצופה מן המאויים. נמצא, כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחירות הפעולה של הזולת".

וכן, רע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 96, שם נקבע כי:

"האיום הוא, אפוא, ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי וזאת, כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן, פעמים רבות, כרוך האיום גם בציפייה להתנהגות מסוימת מצד המאויים

שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום".

30. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40(ט) לחוק העונשין), מצאתי להביא בכלל חשבון, את תוכן האמירות, המסר הגלום בהן, נסיבות אמירתן והאופן שבו הופנו לפקחים ולשוטר. המדובר באמירות מאיימות חמורות, בהן הנאשם "מבטיח" לפקחים ולשוטר שימצא אותם שלא בשעת מילוי תפקידם וכי יבולע להם, לכך הוסיף הנאשם איום בהתנהגות. את אלו ביצע הנאשם בשעה שבה ביקשו הפקחים והשוטר לאכוף סדר ולהפסיק הקמת רעש, בשעות לילה מאוחרות. באותה העת, הוקמה במקום מהומה ע"י הנאשם וחבריו, החברים הקיפו את אחד הפקחים וצעקו עליו שיחדל מרישום הדו"ח. כפי שקבעתי בהכרעת הדין, כאשר הגיעו יתר הפקחים והשוטר למקום, הנאשם צעק, השתולל והתלהם, אמר לשוטר ולפקחים את דברי האיום ואיים גם בהתנהגות. עוד קבעתי, כי האיומים שהושמעו היו קונקרטיים, ממשיים, ונועדו להטיל מורא על הפקחים והשוטר ובמטרה למנוע מהם לבצע את תפקידם ולהפחידם כך שיעזבו את המקום מבלי לאכוף את הסדר. אם לא די באמור, לאחר שנלקח הנאשם אל תחנת המשטרה, המשיך בהתנהגותו והשמיע איום כלפי השוטר. כלומר, גם אם נאמרו דבריו של הנאשם 'בעידנא דריתחא' במקום האירוע, טענה זו ודאי לא יכולה להישמע ביחס לדברי האיום שנאמרו לשוטר בתחנת המשטרה.

31. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה זו מתחשבת בצורך במאבק בנגע האלימות המילולית שפשה בחברה הישראלית ככלל ומתפקידו של בית המשפט להעביר מסר ברור, באמצעות השתת עונשים מוחשיים, על מי שבוחר לפתור את קשייו האישים באמצעות פגיעה קשה בשלוות נפשו של אחר. מעשי אלימות, אף אלה הבאים לידי ביטוי באופן מילולי בלבד, מטילים מורא, אימה ופחד על קורבנות העבירה.

32. עיינתי בפסקי הדין שהוגשו ע"י ב"כ הצדדים ובפסקי דין נוספים. עיון במקרים של עבירות איומים אשר נדון בפסיקה, מעלה כי הוטלו עונשים בהיקף רחב, המשתרע מענישה צופה פני עתיד ועד למאסר בפועל למשך מספר חודשים, בצירוף מאסר על תנאי וקנס בסכומים גבוהים. כך למשל:

א. ברע"פ 8062/13 אלכס ברזק נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 9.4.2014), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם אשר הורשע, לאחר שמיעת הוכחות, בביצוע עבירות של איומים כלפי שוטרים והעלבת עובד ציבור וזוכה מחמת הספק מעבירה של תקיפת שוטר. בערכאה הדיונית נקבע מתחם ענישה הולם שנע בין חודשיים ל-6 חודשים מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. על הנאשם, נעדר עבר פלילי, הוטלו 3 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, מאסרים מותנים, קנס ופיצוי.

ב. עפ"ג (מרכז) 60712-11-16 צאלח עלאוה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 23.4.2017), נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע בביצוע שתי עבירות איומים כלפי אשתו ובנו אשר בוצעו באמצעות הטלפון בהיותו אסיר בכלא. בערכאה הדיונית נקבע מתחם ענישה שנע בין מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו 7 חודשי מאסר בפועל, ומאסר מותנה.

ג. בע"פ (נצ') 2434-06-16 **מדינת ישראל נ' מוחמד עומר** (ניתן ביום 5.7.2016), התקבל, במסגרת הסדר, ערעור מאשימה על קלות עונשו של נאשם אשר הורשע, לאחר שמיעת הוכחות, בעבירה של איומים, שבוצעה בין כותלי הכלא כלפי סוהר. בערכאה הדיונית נקבע **מתחם ענישה הולם שנע בין חודש מאסר בפועל ועד 9 חודשי מאסר בפועל**. בערכאה הדיונית הוטלו על הנאשם, בעל עבר פלילי, **5 חודשי מאסר בפועל** והופעלו מאסרים מותנים בחופף ובמצטבר ובסה"כ נידון הנאשם ל-9 חודשי מאסר בפועל. בערכאת הערעור הוגדל העונש ל-**7 חודשי מאסר בפועל** והופעלו מאסרים מותנים בחופף ובמצטבר, כך שבסך הכל הוטלו על הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל, כאשר שלושה מהם ריצה בחופף לעונש מאסר שריצה באותה עת והיתר במצטבר.

ד. בע"פ (נצ') 55743-06-15 **שפדיה סימנדויב נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 6.10.2015), התקבל באופן חלקי ערעורו של נאשם אשר הורשע, לאחר שמיעת הוכחות, בביצוע שלוש עבירות איומים כלפי שוטרים, בכך שהתקשר מתוך כותלי בית הכלא בו ריצה עונש מאסר, אל חוקרי תחנת משטרה ואיים על חוקר שהיה מעורב בחקירת האירוע הפלילי שבגינו נדון וריצה את עונשו. בערכאה הדיונית נקבע **מתחם ענישה הולם שנע בין 6 חודשי מאסר בפועל שירוצה בעבודות שירות ועד 24 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים**. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטל בערכאה הדיונית, מאסר לתקופה של 18 חודשים מתוכם 15 חודשים במצטבר לעונשי מאסר שריצה באותה עת ו-3 חודשים בחופף ומאסר מותנה. בית המשפט המחוזי מצא לזכות מחמת הספק את הנאשם מאחת משלושת עבירות האיומים בהן הורשע, ובהתאם **הפחית את עונשו ל-12 חודשי מאסר בפועל**, כאשר 10 חודשים מתוכם ירוצו במצטבר לעונש המאסר בפועל אותו הוא ריצה באותה עת.

ה. בת"פ (ק"ש) 31364-11-15 **תביעות צפת נ' דוד שמעון חמו** (ניתן ביום 17.7.2017), הורשע נאשם על יסוד הודאתו במסגרת הסדר, בביצוע עבירות של איומים והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בכך שאיים על שוטרים אשר ביקשו לבצע בדיקת רישיונות וסרב להתלוות אליהם לתחנת המשטרה. נקבע **מתחם ענישה הולם שנע בין מאסר על תנאי ועד 10 חודשי מאסר בפועל**. על הנאשם, בעל עבר פלילי, בשל היותו מטופל בילד בן 11, הוטלו **הארכת עונש מאסר מותנה לתקופה של 12 חודשים**, צו מבחן למשך שנה והתחייבות כספית.

ו. בת"פ (י-ם) 15210-11-14 **מדינת ישראל נ' אבישי מזרחי** (ניתן ביום 16.2.2015), הורשע נאשם על יסוד הודאתו, בביצוע עבירה של התנהגות פסולה במקום ציבורי ובשלוש עבירות של איומים. הנאשם השמיע איומים כלפי שוטרים במספר הזדמנויות בין היתר במהלך עיכובו בתחנת המשטרה ובמהלך דיון בבית המשפט וכן השמיע איומים כלפי שופטת בבית משפט. בגין כל אחד מהאירועים נקבע **מתחם ענישה הולם שנע בין מאסר קצר בפועל ועד מספר חד ספרתי גבוה של חודשי מאסר בפועל**. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו **9 חודשי מאסר בפועל** ומאסר מותנה.

ז. בת"פ (ק"ש) 25020-02-14 **תביעות צפת נ' מאלק הייב ואח'** (ניתן ביום 11.2.2015 וביום 7.5.2015), הורשעו שני נאשמים על יסוד הודאתם, במסגרת הסדר, בביצוע עבירות איומים כלפי שוטרים

שעיכבו אותם בשל נהיגה ברכב ללא חגורות בטיחות. על נאשם 1, בעל עבר פלילי הוטלו **3 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות**, מאסר מותנה וקנס. על הנאשם 2, בעל עבר פלילי, הוטלו **3 חודשי מאסר בפועל**, מאסר מותנה והתחייבות כספית.

ח. בת"פ (ב"ש) 53372-11-11 **מדינת ישראל נ' אברהם (אבי) ינקו** (ניתן ביום 1.7.2013), הורשע נאשם על יסוד הודאתו, במסגרת הסדר, בביצוע עבירת איומים כלפי עורך דינו. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטל **מאסר מותנה לתקופה של 5 חודשים** ופיצוי.

ט. בת"פ (עכו) 1202-03-12 **מדינת ישראל נ' מופק שאהין** (ניתן ביום 28.5.2013), הורשע נאשם על יסוד הודאתו בביצוע עבירות של איומים והכשלת שוטר בעת מילוי תפקידו, בכך שבעת שנהג ברכבו ונעצר לבדיקה שגרתית איים על שוטרים שעסקו בבדיקות שגרתיות לכלי רכב ודחף אחד מהם. נקבע **מתחם ענישה הולם שנע בין מאסר מותנה לתקופה של 4 חודשים ומעלה ועד למאסר בפועל לתקופה של עד 6 חודשים, לצד עונשים נלווים**. על הנאשם, נעדר עבר פלילי, הוטל **מאסר מותנה לתקופה של 5 חודשים** והתחייבות כספית.

י. בת"פ (רמ') 38849-06-10 **מדינת ישראל נ' ציון אביטל** (ניתן ביום 3.4.2013), הורשע נאשם לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירה של איומים כלפי שופטת היושבת בדין. נקבע מתחם ענישה הולם שנע בין **מאסר על תנאי ל- 12 חודשי מאסר בפועל**. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו **6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות**, מאסר מותנה וקנס.

12. מכל המקובץ, סבורני כי מתחם העונש ההולם לעבירות שבוצעו על ידי הנאשם, בנסיבות המפורטות, נע בין מאסר מותנה לבין 12 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה מרתיעה וענישה כלכלית.

האם יש מקום לחריגה מגבולות מתחם הענישה?

33. כאמור, על בית המשפט לבחון האם ראוי לחרוג מן המתחם בשל שיקולי שיקום המהווים שיקול לקולה (סעיף 40 לחוק העונשין); או מאידך, לחרוג מן המתחם בשל הצורך להגנה על שלום הציבור המהווה שיקול לחומרה (סעיף 40 לחוק העונשין).

34. לא מצאתי הצדקה לחרוג לקולה ממתחם העונש ההולם, כפי קביעתי, בשל שיקולי שיקום, הנאשם. על אף מאמציו לניהול אורח חיים נורמטיבי ויציב, מאז מועד ביצוע העבירה ועד היום, הנאשם מוסיף להתכחש לביצוע העבירה אף לאחר שהורשע, נמנע מלבחון לעומק את התנהגותו בעת ביצוע העבירה, ואינו מראה בשלות להליך שיקומי כלשהו. מתוך הבנה לנסיבותיו האישיות, המשפחתיות והכלכליות, מותב זה נקט אורח רוח כלפי הנאשם והעניק לו פעם אחר פעם, **למשך למעלה משנה**, מאז ניתנה הכרעת הדין בעניינו, הזדמנויות להשתלב בהליך טיפולי ושיקומי. לדאבון הלב, הנאשם לא השכיל ליטול לידי את הכלים ששירות המבחן היה כה חפץ

לתת לו, נמנע מלשתף פעולה, שוב ושוב נעדר מפגישות להן זומן, לא יצר קשר עם גורמי שירות המבחן ולא אפשר יצירת קשר עימו, נעדר מבדיקת השתן שנקבעה עבורו, והוכיח לאורך כל התקופה כי אין מאחורי המוטיבציה המילולית הראשונית שהביע לטיפול, יישום בחיי המעשה. בהקשר זה, אני דוחה את טענת ב"כ הנאשם כי יש לשקול את החרטה שהביע באזני קצינת המבחן, כי זו נשמעה רק ביחס להבנתו כי מעשיו פוגעים **בו עצמו**, והלכה למעשה לא הייתה כל הפנמה של הנאשם באשר לחומרת מעשיו ובאשר להשלכותיהם על המתלוננים.

35. מנגד, הגעתי למסקנה כי החשש שהנאשם יחזור ויבצע עבירות דומות אינו מצדיק חציית רף מתחם הענישה לחומרה, משיקולי הגנה על שלום הציבור. אי לכך, מכלול השיקולים, לרבות שיקולי הרתעת הנאשם ואחרים כמותו מפני ביצוע עבירות נוספות (ר' סעיפים 140 ו-140 לחוק העונשין), ינחוני בקביעת העונש המתאים לנאשם בגדרי מתחם הענישה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות

36. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בהתאם לסעיף 40א לחוק העונשין, יובאו בכלל חשבון נסיבותיו האישיות, שאינן קשורות בביצוע העבירה. בדרך זו חידד תיקון מס' 113 לחוק העונשין את הצורך בהמשך נקיטת שיטת ענישה אינדיבידואלית, הבוחנת נסיבותיו של כל מקרה ואדם המובא לדין (ע"פ 433/89 **אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170; ע"פ 5106/99 **אבו ניג'מה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1) 350; רע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.5.2009)).

37. הנאשם יליד 1991 ומעין ברישומו הפלילי, עולה כי לחובתו 4 הרשעות קודמות, האחרונה מיום 05.11.14, בגין תקיפה שוטר בת מילוי תפקידו והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בגין עבירה זו הוטל על הנאשם עונש מאסר על תנאי, בר הפעלה, בן 5 חודשים וקנס. עיון בגזר הדין שניתן באותו המקרה (במ/2), מעלה כי המדובר היה באירוע שבו הנאשם, תחת השפעת אלכוהול, יחד עם חבריו, הקיפו שוטר, התקרבו אליו בצורה מאיימת ואחרים דחפו, באותן נסיבות הנאשם תפס את השוטר בידיו ודחף אותו. ההליך הסתיים בהסדר טיעון, שבמסגרתו הנאשם הודה ונטל אחריות על מעשיו. הנה כי כן, דווקא נסיבותיו של המקרה הקודם בו הורשע הנאשם בעבירות דומות, מלמדות, כי הנאשם לא נרתע להכניס עצמו שוב לסיטואציה שבה הוא - יחד עם חבריו - מתלהם כלפי שוטרים, מתלהם כנגדם ומאיים עליהם, והעובדה שעומד כנגדו מאסר מותנה בר הפעלה לא הרתיעה אותו.

38. פרט להרשעה האמור, לנאשם הרשעה מיום 17.09.14, בגין עבירות של תגרה, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, בגין נגזר עליו עונש מאסר בפועל לתקופה של 45 ימים ורכיבים כספיים. פרט לכך, לנאשם שתי הרשעות שניתנו ע"י בית משפט לנוער, בגין עבירות של הפרעה לשוטר, החזקת אגרופן או סכין, חבלה במזיד לרכב, גניבת רכב, שבל"ר ועבירות רכוש. כל אלו נזקפים לחובתו של הנאשם.

39. זאת ועוד, הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות, עובדה זו כמובן אינה נזקפת לחובתו, אך בנסיבות אלו לא יזכה

הנאשם להתחשבות הניתנת לנאשמים שבחרים להודות וליטול אחריות על מעשיהם. אמנם לפני שירות המבחן ובדברו האחרון הביע הנאשם חרטה על התנהגותו האימפולסיבית, אך הכל תוך הכחשת מעשי האיום, והרושם המתקבל כי צערו נובע מהשלכות הדברים עליו ועל משפחתו ולא מתוך הבנה של חומרת המעשים.

40. הנאשם נמנע מלהשתלב בהליך שיקומי וטיפול, הגם שניתנו לו הזדמנויות לרוב. זאת ועוד, נראה כי התנהלות זו מאפיינת את הנאשם, שכן כפי העולה מחוות דעת הממונה על עבודות השירות, בשני מקרים קודמים בהם הוטלו על הנאשם עבודות שירות, הנאשם תפקד באופן לקוי, נעדר רבות, ובמקרה אחד אף הופסקו העבודות והוא נשלח לריצוי יתרת עונשו במאסר בכליאה ממשית.

41. לקולא התחשבתי בנסיבותיו האישיות המורכבות של הנאשם ונסיבותיו הכלכליות. הנאשם נוטל חלק משמעותי בפרנסת הבית ובני משפחתו. אימו של הנאשם סובלת מבעיות רפואיות, אביו נותר באתיופיה ואחיו הגדול נפטר בשנה האחרונה. מדברו האחרון של הנאשם עולה, כי רמת ההכנסה בבית היא נמוכה ונסמכת על קצבת מ"ל של אימו, הכנסותיהם הדלילות של אחיו והכנסתו שלו. כן, התחשבתי בגילו של הנאשם.

42. בנוסף, לזכותו של הנאשם זקפתי את העובדה שמאז ביצוע העבירה, לפני כשלוש שנים, לא הייתה לנאשם הסתבכות פלילית נוספת ולא נפתחו כנגדו תיקים חדשים. עובדה זו מלמדת אותי, כי הנאשם אכן עושה מאמצים לשמור על אורח חיים נורמטיבי ולהרחיק עצמו מחיי עבריינות.

43. באשר לעונש המאסר המותנה בר ההפעלה התלוי ועומד כנגד הנאשם - בהתאם לסעיף 55(א) לחוק העונשין, נאשם שנידון למאסר על תנאי והורשע בשל עבירה נוספת, יופעל המאסר המותנה התלוי ועומד כנגדו. עם זאת, סעיף 56 לחוק העונשין, מתיר לבית המשפט שיקול דעת להאריך את תקופת המאסר המותנה או לחדשה לתקופה נוספת שלא תעלה על שנתיים בנסיבות המנויות בו. בענייננו, איני מקבלת את עתירת ב"כ הנאשם להורות על הארכת המאסר המותנה.

נקבע בפסיקה, כי מטרת העונש המותנה לשמש כהרתעה לנאשם, שכן אם הוא ישוב למוטב, ומעשיו לא יישנו, כי אז הוא יזכה למעין מחילה באשר הוא לא יאסר בגין המעשים שבהם הורשע: **"התליית המאסר בתנאים נועדה לאפשר לבחון את התנהגותו של הנאשם ולדרבנו לציית לחוק...יתרה מכך, על נאשם שנגזר לו מאסר על-תנאי להביא בחשבון כי הפרת התנאי על-ידי ביצועה של עבירה נוספת תגרור תגובה עונשית חמורה מהרגיל, באשר ככלל - כך קובע סעיף 58 לחוק העונשין - הוא יישא בעונש שיוטל עליו בשל העבירה המאוחרת במצטבר למאסר המותנה"** (ע"פ 4517/04 מסראווה נ' מדינת ישראל (10.03.05), סעיף 6 לפסק הדין). ומוסיף ביהמ"ש: **"זאת ועוד, הכלל שנקבע בסעיף 56 לחוק העונשין הוא כי ביצוע עבירת התנאי מפעיל את המאסר המותנה, ויהא זה במקרים חריגים בלבד, ורק מטעמים שיירשמו, שבית-המשפט יהיה רשאי להורות על הארכת תקופת התנאי אם שוכנע כי בנסיבות העניין לא יהא זה צודק להפעילו. אמנם, ככל שהפעלת התנאי היא אוטומטית, כך גדל כוחו המרתיע של המאסר המותנה... אולם חרף זאת ניתן שיקול-הדעת לבית-המשפט שלא להפעילו כדי לאפשר לו, מקום שהצדק מחייב זאת, להעניק לנאשם הזדמנות נוספת ואחרונה לחזור לדרך הישר, וגם בחריג זה גלום עקרון ההרתעה"** (שם).

בענייננו, השיקולים אותם הזכיר ב"כ הנאשם בטיעוניו, גם בהצטרפם לנסיבותיו האישיות והרפואיות של הנאשם, לא היה בהם די כדי להיכנס לגדרי החריג לכלל ההפעלה של המאסר המותנה. גם אם ייטען כי המאסר המותנה ארוך והפעלתו תגרור ענישה חמורה ממה שהיה צריך להיגזר על הנאשם בשל העבירה שעבר, יש לזכור, כי התנאי הוטל עליו בשל העבירה הקודמת שביצע ובהתחשב בחומרתה. מכל מקום, יוער כי בנסיבות העניין, בשים לב למתחם הענישה ולכלל נסיבותיו של הנאשם, איני סבורה כי הפעלת המאסר המותנה תוביל במקרה דנן לענישה מופרזת בחומרתה כלל ועיקר. כך או כך, הכלל הוא, כי עצם אורכו של עונש המאסר על תנאי שהוטל בגין הליך קודם אינו טעם מיוחד להארכתו (ר' רע"פ 2801/14 **קניבי מארד נ' מדינת ישראל** (מיום 01.05.14)).

44. אכן, חלפו כ - 5.5 שנים מאז הוטל המע"ת ועד היום, ואומנם מזה שלוש שנים לא הסתבך הנאשם בפלילים פעם נוספת, אך יחד עם זאת איני סבורה שהתקיימו במקרה דנן הטעמים המיוחדים המצדיקים הארכת התנאי, בשים לב לחומרת העבירות, להישנותן ולכלל השיקולים שפורטו לעיל. לדידי, הארכת המאסר המותנה לא תועיל להרתעתו של הנאשם מלשוב ולבצע עבירות ודווקא הפעלתו תוביל להפנמת חומרת מעשיו. סבורני, כי בענייננו ראוי כי ידרש מהנאשם הגמול שישקף את הסלידה שחשה החברה נוכח מעשיו ואת הוקעתם הנדרשת והצורך בהרתעתו והרתעת אחרים כמותו.

45. את נסיבותיו האישיות, את העובדה שלא נפתחו כנגדו תיקים נוספים ואת פרק הזמן שחלף מאז הטלת המע"ת ועד היום שקלתי, בקביעה כי יש למקם את הנאשם ברף האמצעי של מתחם הענישה אותו קבעתי לעיל.

46. במכלול השיקולים, החלטתי כי יש לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל ולהפעיל את מע"ת שעומד כנגדו. לאור העולה מחוות דעת הממונה על עבודות שירות, אף מצאתי כי יש להורות על ריצוי העונש בכליאה ממשית ושלא על דרך עבודות שירות. הפעלת התנאי תיעשה באופן שחלקו תהא בחופף לעונש המאסר וחלקו במצטבר, וזאת גם כן מתוך התחשבות בנסיבותיו של הנאשם. ביחס לרכיב הקנס, בהתחשב בנסיבותיו הכלכליות של הנאשם, מצאתי להורות על קנס בשיעור נמוך, ועל התחייבות כספית צופה פני עתיד.

סוף דבר

47. מכל הנתונים והשיקולים שפירטתי לעיל, באיזון ביניהם ובשים לב לפסיקה הנוהגת, מצאתי להשית על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 5 חודשים. הנאשם יחל בריצוי עונשו ביום 20.09.20.

ב. אני מורה על הפעלת המאסר המותנה שנגזר על הנאשם בתיק **ת.פ. 15639-06-13** ביום 05.11.14, וזאת כך ששני חודשי מאסר ירצו בחופף ו - 3 חודשים במצטבר.

סך הכל ירצה הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל.

ג. 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, והתנאי הוא שלא יעבור הנאשם כל עבירת

אלימות מסוגעוון, לרבות איומים.

ד. 9 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר והתנאי הוא שלא יעבור הנאשם כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ה. קנס בסך 750 ₪, שישולם ב - 3 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 20.10.20 ובכל 20 לחודש שלאחר מכן.

ו. יתחייב התחייבות כספית שלא לעבור כל עבירת אלימות, לרבות איומים, למשך 3 שנים מהיום. סכום ההתחייבות 5,000 ₪.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז לוד בתוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ז אלול תש"פ, 06 ספטמבר 2020, בהעדר הצדדים.